

BOYUN EĞME

HAFTALIK SIYASİ GAZETE ■ 15 KASIM 2019 CUMA ■ SAYI: 195 ■ 1 TL

Özel okullar öğretmenlere vermeleri gereken ödeneği gasp ediyor

'Kirtasiye parası' özel okullarda da öğretmenin hakkı. Ödemeyen, geç ödeyen, bankadan ödeyip elden geri alan patronlar suç işliyor. Bu suçu işlediklerine pişman edecek hukuki yollar mevcut. • Sf 4

ABD EMPERYALİZMİNİN YENİ DERDİ BOLİVYA

SENİNLEYİZ
MORALES!

'ARKA BAHÇE' DEĞİL BOYUN EĞMEYEN KITA

FİDEL'İ ÖLDÜR(EME)- MENİN 634 YOLU

Zavallı yanki... Çok çekti Küba'dan. Latin Amerika halklarının kaderini değiştiren Küba devrimini boğmak, ondan kurtulmak için neler denemedi... Giderek "aptalca" denilebilecek bir hal alan CIA operasyonlarını püskürten Küba, Latin Amerika'nın tüm yoksul halklarına yol gösteriyor. • Sf 2

EMPERYALİZMİN GÖZDESİ: DARBELİ DEMOKRASİ

Brezilya'da türünün az bulunur bir örneği, seçimle işbaşına gelmiş faşist Bolsonaro iktidarda. Seçimle dediğimize bakmayın, en güçlü rakibinin seçime girmesini bir yargı darbesiyle engellemiş ırkçı bir anti-komünist o. • Sf 3

Monroe Doktrini: 'BARIŞÇI' ABD'NİN 'ARKA BAHÇE' KURULUMU

1823 yılında ABD'nin o zamanki başkanı James Monroe, iki maddelik bir doktrin ilan etti. Monroe doktrini, emperyalizmin diplomasi tarihlerinde hep "Avrupa'nın işlerine bulaşmama" ana fikri ile tanımlanır. Gerçekten de ABD'nin Birinci Dünya Savaşı'na katılarak tam anlamıyla dünya çapında bir emperyalist güç haline gelmesi ve benzer gelişmeler "Monroe Doktrini'nin" sonu olarak görüldü. Bu haliyle Monroe Doktrini daha "uslu" daha barışçı bir politika olarak sunuluyordu. Öte yandan aslında doktrin ABD'yi Avrupa'dan uzak tutmayı değil, Avrupa'nın emperyalist güçlerini Amerika kıtalarından uzak tutmayı esas alıyordu. Doktrin, görünüşte, "Avrupa devletleri Amerika kıtasına karışmasını, sömürgeleştirmesin" diyordu. Fakat asıl ilan edilen, "Amerika kıtası ABD'nin arka bahçesidir, burada bir şeye karışılacaksa biz karışırız"dı. Örneğin 1895'te Kübalılar İspanya sömürgeciliğine karşı savaş başlatmış, karada savaşı büyük oranda kazanmışlardı. ABD savaşa müdahil oldu, İspanyol

donanmasını yendi ve... Küba'yı işgal ederek isyan ordusunun başkente girişini engelledi. O tarihten 1959'da Fidel ve arkadaşlarının önderlik ettiği devrime kadar Küba, ABD'nin yarı-sömürgesi, fuhuş, kumar, uyuşturucu cenneti oldu.

Sam Amca Güney Amerika devletlerini uyarıyor: Uslu durursanız bu koruma çitleri yerinde durur.

LATİN AMERİKA AYAKTA

ABD 1945'ten beri Latin Amerika'da 50 hükümet devirdi. Bu çoğunlukla "arka bahçesi"nde yaptığı darbelerle oldu. Diyebilirizki, neredeyse 75 yıllık dönemde başarılı ya da başarısız herhangi bir girişimde bulunmadığı tek bir yıl yok!

ABD kendisine direnen Latin Amerika halklarına hiç rahat vermiyor.

Ekonomik olarak boğma, ticaret kanallarını kapatma, yaptırımlar uygulama, CIA ajanlarının ayak oyunları, açıktan ya da örtülü suikast girişimleri...

İfade özgürlüğü ve demokrasi demagojisi, kara propagandaya ortak olan "entellektüeller"...

Parayla satın alınan sağcılar, rüşvetle yola getirilen bürokratlar...

Bunları gördüğümüz pencereden bakınca Latin Amerika zengin kaynakları ve insan gücü ile bir "arka bahçe" olarak adlandırılıyor. Yanki'nin arka bahçesi: ABD emperyalizminin baktığı pencere bu!

Ama tam karşısından baktığımızda görülen emperyalizmin çaresizliği.

"Bizim Amerika"yı bir türlü teslim alamıyor. Üstelik her geçen yıl Amerika'nın yoksulları daha da külyutmaz, daha da dirençli hale geliyor.

AMERİKA KITALARININ EN GÜVENLİ ÜLKESİ ABD ÇÜNKÜ...

Latin Amerika ülkelerindeki ABD elçilikleri adeta tehlikeli bir üs gibi görev yapıyor. Tetikçilerin, ajanların, suikast timlerinin girip çıktığı bir üs.

Şöyle deniyor: Amerika'daki en güvenli yer ABD: Çünkü orada ABD elçiliği yok!

MORALES ABD'Yİ NASIL ÜRKÜTTÜ?

Bolivya'da "seçimler adaletsiz yapıldı" çığlıkları arasında darbe yapıldı. Elinde "İncil"le halkın başkanlık sarayına giren bir soytarı "Tanrı bizimle, iktidarı bize verdi" diye böğürdü. Polis ve ordu halka saldırmaya başladı. Halk geri basmadı. Tüm bunların arkasındaysa tüm darbelerin sağdıcı ABD emperyalizmi vardı. Peki ABD'yi harekete geçiren neydi? • Sf 3

LATİN AMERİKA HALKLARININ UZUN MÜCADELESİ

Bugün yine ateşli günler yaşayan Latin Amerika’da mücadele Avrupalı sömürgecilerin kıtaya ayak basmasıyla başladı. Küba’nın zaferiyle önemli bir dönemeci alan Amerika halkları şimdi tüm güçleriyle emperyalizme kafa tutuyor.

Latin Amerika halklarının bugüne uzanan mücadelesi Avrupalı sömürgeciler kıtaya ilk ayak bastıklarında başladı. Sömürgeciler Amerikalıların daha önce tanık oldukları ölçülerin çok ötesinde şiddeti, zorbalığı ve sömürüyü kıtaya getirmişlerdi. Kısa zaman içinde kıtanın topraklarına, nehirlerine, madenlerine, ormanlarına, hayvanlarına ve insanlarına sahip oldular. Daha doğrusu sahip olduklarını sandılar. Amerikalılar aşırı çalıştırmadan, şiddete maruz kalmaktan, Avrupa’dan gelen bulaşıcı hastalıklar yüzünden biner biner ölüyorlardı. Ama bir yandan da adaletsizliğe karşı direniş her yerde kendini gösteriyordu. Sonuçta sömürgeciler hiçbir zaman yerli halkı tam olarak teslim almayı başaramadı. Kübalı Taino toplumunun şefi Hatuey sömürgecilere ilk direnen halk kahramanı olarak hafızalara kazındı.

Hatueylere Afrika’dan getirilen milyonlarca köle ve Avrupa’nın kıtaya yerleşmiş olan yoksulları eklendi. Latin Amerika toplumu dönüşüyor, sömürü biçim değiştiriyor; aynı zamanda kıtanın çeşitli kökenlerden gelen emekçilerinin mücadelesi de güçleniyordu. Sonunda sömürgeci dönemin sonlarına doğru Ant dağları bölgesinde, bugünkü Peru ve Bolivya topraklarında büyük bir yerli isyanı patlak verdiğinde, yine aynı dönemlerde Haiti’nin özgür/köle Afrikalı nüfusu Fransız toprak sahiplerine karşı ayaklanıp iktidarı ele geçirdiklerinde dehşete kapılan yalnızca sömürge yöneticileri değil, kıtanın zenginliğini sömürgecilerle paylaşan yerel zengin toprak sahipleri ve tüccarlardı.

BENCİL, GERİCİ VE ZORBA

Onlar kıtanın bencil, gerici, zorba ve ırkçı egemen sınıflarını oluşturuyorlardı. Bağımsızlık öncesi sömürgeciler, onların toprak sahibi torunları, Portekizli ve İspanyol sömürge yöneticileri, tüccarları; bağımsızlık sonrası kaderini ABD’ye bağlamış Latin Amerika’nın yerel oligarşilerini oluşturan toprak sahibi ve kentli patronlar. Kahve, şeker, tütün, muz, gümüş, bakır, petrol tüccarları. Beş yüz yıl önce Ant bölgesini İspanya sömürgesi haline getiren zorba Francisco Pizarro’dan bugün Bolivya’daki darbe tertibinde başı çeken holding patronu Luis Fernando Camacho ve sınıfdaşlarına miras kalan ise bölgenin zengin kaynakları üzerinde ağgözlü hak iddiası, emekçilere tiksintiyle karışık tepeden bakış, gericilik ve ırkçılık.

Latin Amerika’nın bütün bir yirminci yüzyılı halkın ve onun liderlerinin Amerikan emperyalizmi ve ona bağlı yerel oligarşilerle mücadelesi ile geçti. Latin Amerika halkları direnmeyi, örgütlü mücadele etmeyi, insanca yaşama hakkını öyle ya da böyle elde etmeyi karşılaştıkları zorbalığın boyutları karşısında neredeyse kaçınılmaz olarak öğrendi.

ZAPATA, MELLA, SANDİNO...

1910’da Meksika’nın güneyinde Emiliano Zapata topraklarından sürülen, patronların çiftliklerinde köleden farksız çalıştırılan köylülerin sözcüsü olarak devrimci mücadeleyi başlatmıştı. 1925’te Küba Komünist Partisi’nin kurucuları arasında yer alan Jose Antonio Mella Latin Amerika’nın güçlü anti-emperyalist öğrenci hareketinin en değerli liderlerinden biriydi. Augusto Cesar Sandino

1927’de Nikaragua’nın siyasi ve iktisadi bağımsızlığı için dağa çıktığında ülkesinde nasıl bir siyasi sembole dönüşeceğini belki bilmiyordu. Sandino ve pek çok başka devrimci lider doğrudan Amerikan müdahalelerinin ya da Amerikan uşağı ölüm mangalarının kurbanı olsalar da onları Fidel’ler Che’ler takip etti.

KÜBA: SOSYALİZMİN İLK ZAFERİ

Fidel’in önderliğinde Küba’nın faşist diktatörüne karşı harekete geçen emekçiler Latin Amerika’ya Küba Devrimi’yle sosyalizmin ilk zaferini hediye ettiler. Onları, Şili’de Allende’yi iktidara taşıyan Halk Birliği (Unidad Popular), Nikaragua’yi devrimle buluşturan Sandinistalar takip etti.

Latin Amerika’da sömürücü egemen sınıfların iktidarlarını kaybetme korkusu yaşamadıkları, ABD’nin komünizm kâbusu görmediği tek bir ülke kalmamıştı. 1980’lerde Latin

Amerika’nın az gelişmiş kapitalist ekonomileri tek tek iflas ederken sermaye yeniden saldırıya geçtiğinde, rahat bir nefes alacaklarını düşündüler. Sosyalist dünya çözüliyordu, emekçilerin direnci, örgütlülüğü cunta rejimlerinin çizmeleri altında yeterince ezilmişti. Artık “demokrasiye” geçebilirler, tek başına direnen Küba’yı ortadan kaldıracabilirlerdi. Hayal kırıklığına uğradılar. Şili halkı susmadığında ve 1980’lerin sonuna doğru Pinochet’yi göndermek için milyonlarca Şilili harekete geçtiğinde, Meksika’nın Chiapas bölgesinde NAFTA anlaşmasının imzalandığı gün Zapatistalar isyan bayrağı açtığında, Brezilya’da Topraksızlar köylülerin el konan topraklarını geri almak için her zamankinden daha örgütlü harekete geçtiklerinde, Küba direnmeye devam edeceğini gösterdiğinde, 1998’de Hugo Chavez Venezuela’da iktidara geldiğinde, 2002’de Bolivya’da devletin su dağıtımını özelleştirme saldırısı halk tarafından püskürtüldüğünde ve Evo Mora-

les’e iktidar yolu açıldığında... Hayal kırıklığına uğradılar. Ama durmadılar. ABD ve yerel ortakları yüzlerine eğreti biçimde geçirdikleri demokrasi maskesini bir çırpıda çıkardı. Gaspçı, darbeci yüzlerini her yerde göstermeye başladılar. Son birkaç haftadır kıtada yaşananlar egemenler ile emekçiler arasında hiç bitmeyen mücadelenin yeni bir sahnesi.

GÜÇLÜ TARİH BİLİNCİ

Latin Amerika’da her doğan çocuk en kısa zamanda güçlü bir tarih bilincine kavuşmak üzere hayata gözlerini açıyor. Direnişçi Hatuey’in de zalim zorba Pizarro’nun da ruhu Latin Amerika’da dolasmaya devam etmekte. Kimin nihai olarak galip geleceğini biliyoruz. Latin Amerika, emekçilerin geri dönüşsüz biçimde özgürleşeceği günlere hızlıca kavuşmak için egemenlere hiçbir biçimde taviz vermeyecek, onlarla uzlaşmayacak, emekçileri ikirciksiz komünizm davasına örgütleyecek siyasi öncülerini bekliyor.

FİDEL’İ ÖLDÜREMEMEK

Küba Devrimi’nin pek bilinmeyen yollarından biri de, ABD’nin mafyadan da destek olarak denediği gizli servis komplolarıdır. Çoğu mide bulandıran, bazıları tüyleri diken diken eden, “artık bu kadarı da olmaz” diye isyan ettiren bu komplolar çok büyük bir özenle gizlenmiş ama Küba’nın devrimci ve inatçı kadrolarının çabalarıyla bir bir ortaya çıkarılmışlardır.

Bunların çok büyük bir bölümü, doğrudan devrimin lider kadrosuna ve Fidel Castro’nun şahsına yönelik suikast girişimleridir.

Onlarca denemenin sonunda ortaya çıkan emperyalizmin sefaletidir.

Bir kere devrimin liderini yok ederek kolayca devrimden kurtulabileceklerini zannetmeleri Küba Devrimi’nden hiçbir şey anlamadıklarını gösteriyor.

Daha önemlisi Küba istihbaratı bu suikast girişimlerinin tamamını boşa çıkarmakta öyle büyük bir ustalık sergiliyor ki, örgütlü bir halkın sosyalist iktidarının neler başaracağını herkese göstermiş oluyor.

36 yıl boyunca devrimin önderlerini korumakla görev yapmış, Küba istihbaratının en önemli isimlerinden Fabián Escalante’nin kaleme aldığı “Fidel Castro’yu Öldürmenin 634 yolu” adlı kitap

ağırlıklı bölümü 1960’larda planlanan hepsi de başarısızlıkla sonuçlanan yüzlerce

suikast ve sabotaj girişimine ilişkin örnekler sunuyor.

Bir örnek 1960 yılından: CIA Fidel’i puro kutusuna yerleştirdiği zehirle yok etmeyi deniyor.

Bir başka girişimde “yüksek öldürücü içeriği” olan haplarla Fidel’i zehirlenmeye kalkıyorlar.

1963 yılında CIA görevlileri Fidel’in dalış merakından hareketle okyanusta büyük bir deniz kabuğunun içine patlayıcı yerleştir-

meyi ve deniz kabuğunu göz alıcı renklere boyayarak Fidel’in ilgisini çekmeyi içeren bir planı uygulamaya çalışıyor.

Aynı yıl bir başka girişimde Fidel’in dalış giysisine kronik bir deri hastalığına yol açacak bir mantar türünü bulaştırmaya karar veriyorlar.

Doğrudan James Bond filmlerinden alınan bir başka yöntem bir dolmakalemin içine gizlenmiş hipodermik iğne ile Fidel’in hayatına son vermek.

İlginç bir gizli servis komplosu da 1960 yılında üretiliyor.

CIA Fidel’i halk karşısında küçük düşürmek için konuşmasını sabote etmeye karar veriyor; bunun için Fidel’in yayın stüdyosuna halüsinasyon görmesine neden olacak bir kimyasal yayıyorlar. Yine konuşması öncesinde purolarından birini Fidel’in aklını karıştıracak bir kimyasalla zehirlenmek de bu dönemde üretilen fikirlerdendir.

Ama en eğlencelisi Fidel’in ayakta kalmasına talyum tuzu sürerek kitleler önünde düşmesini sağlamaya çalışma planı.

Deşifre olan planlarla CIA kendini komik duruma düşürürken Fidel bütün dünyanın gözünde giderek devleşti. Yoğun çalışmayla, devrimci faaliyetle, büyük kazanımlarla geçen sağlıklı bir ömrün sonunda ülkesinde sosyalizmin yaşayacağını bilerek gözü arkada kalmadan hayata veda etti.

Küba’ya
ablukanın
maliyeti:
**922 MİLYAR
DOLAR!**

Küba devleti, kendisine yönelik ABD ablukasının maliyetini her yıl çok ayrıntılı dökümlerle raporluyor. Neredeyse 60 yılı bulan ablukaya dair Küba’nın bu yıl paylaştığı rapor, toplam maliyeti (bugünün kuruyla) 922 milyar 630 milyon dolar olarak hesaplıyor.

Hesaba göre ablukanın yıllık ortalama maliyeti: 16.186.491.228 dolar.

Yalnızca bir günlük ortalama maliyet, 44 milyon doların üzerinde.

Abluka, Küba devleti açısından sayısız kalemdeki harcamanın, normalden kat kat fazla olması demek. Örneğin, ülkedeki 200 bine yakın diyabet hastası için gereken insüline Küba günde 23.959 dolar harcıyor. Abluka bir günlüğüne kalkmış olsa, tüm hastalar için gereken 5 yıllık tedavinin masrafı çıkıyor.

Bolivya'da faşist tetikçilerin emperyalist patronlarını ürküten neydi? MORALES ABD'Yİ NİYE RAHATSIZ ETTİ?

Yoksulluğu azalttı, ülke kaynaklarını emperyalist işgalcilerin ve yerli işbirlikçilerinin elinden aldı, horlanan yerli halkı onurlandırdı. En fenası, tüm Amerika için yeni bir kötü örnek oluşturdu.

Evo Morales 2006'da iktidara geldiğinde, ülke tarihinde ilk kez bir yerli devlet başkanı oluyordu. 2006'da yüzde 13 olan okuma yazma bilme-yen oranı, 2018'de yüzde 2,4'e geriledi. İşsizlik, yüzde 9,2'den yüzde 4,1'e düştü. 2006'da nüfusun yüzde 60'ı yoksulluk sınırının, yüzde 38,2'si açlık sınırının altında yaşıyordu. Bu oranlar 2018'de sırasıyla yüzde 34,6 ve yüzde 15,2'ye çekildi.

Morales, Bolivya halkının genel refah düzeyini yükseltmeyi başardı. Ülkenin sanayisi gelişti, daha önce yakalanamayan büyüme oranları yakalandı, ekonomi kendi kaynaklarına dayanabilir hale geldi, bağımsızlaştı. Bu bile ABD açısından bir rahatsızlık konusuydu, ancak daha önemlisi, Morales'in bunu nasıl yaptığını: Morales, sol bir söyleme sahipti, solun fikirlerini ve değerlerini temsil ediyordu. İktidara gelir gelmez Bolivya'nın en önemli zenginliği olan maden yataklarını ve enerji sektörünü kamulaştırdı. Birçok değerli madenin dünyadaki en büyük sahibi olan Bolivya'nın bu madenleri şirketlere bırakmaması büyük tehditti.

Koka bitkisinin en çok yetiştiği ülkelerden biri Bolivya. Ve uyuşturucu tekelleri ile başı dertteydi, 2006'dan önce ABD'ye bağlı örgütler, "müdahale" adı altında uyuşturucu trafiğini yönetir durumdaydı. Morales iktidarı uyuşturucu ile mücadelede kendi yöntemlerini uyguladı, ABD gölgesindeki kuruluşların ikiye yüzülmüş müdahalelerine engel oldu. Amaçlarını

gerçekleştirmesine engel olacağını bildiğinden 2008'de ABD elçisini ülkeden kovdu. Morales, 2014'te verdiği bir röportajda şunları söylüyordu: ABD'nin narkotikle mücadele ettiği yıllarda, aslında ABD hükümeti uyuşturucu kaçakçılığını ve terörizmi jeopolitik emelleri için kötüye kullanılıyordu... Biz uyuşturucu ile mücadeleyi kamulaştırdık.

Ve tüm iddialara rağmen Bolivya'da koka yetiştirme oranları düşürülebildi.

HALKIN EVLADI MORALES

Morales 2006'dan önce bir sendikacıydı, arkasında binleri alabilen yetenekli bir halk önderiydi. Üstelik Morales, Latin Amerika'daki sol yükselişi temsil eden isimlerden biriydi, ayrıca yerlilerin siyasette etkili olabileceklerinin de bir kanıtıydı. Kıtadaki diğer sol iktidarla hem siyasi, hem ekonomik alanda güç birliği yaptı. ABD ise, "arka bahçe"de en ufak direnişe izin vermemek için elinden geleni ardına koymadı.

Bugün darbeciler kan dökmekten, iç savaş çıkarmaktan çekinmedikleri için halkın daha fazla zarar görmemesi adına ülkeden ayrılan Morales'in arkasında, on dört yılda hayatı değişmiş yoksulların, nüfusun %65'ini oluşturan yerlilerin desteği var. Hepsisi, güçlenerek dönmelerini ve bu oyuna son vermesini bekliyorlar.

SALDIR, ÖLDÜR, YAK: SEN DEMOKRATSIN!

Sağcı muhalefet, 20 Ekim'de yapılan seçim-

lerde %47 oy oranı ile büyük bir zafer kazanarak mutlak çoğunluğu elde eden Morales ve Sosyalizm için Hareket'e (MAS) karşı üç haftadır saldırı hazırlıkları yapıyordu. Kışkırtmalar için gerekçeyi ABD'nin bir tür dış politika aracı olarak görev yapan Amerikan Devletleri Örgütü verdi: Sağcı zenginlerin kaybettiği seçimlerde yolsuzluk yapıldığını söylüyorlardı. Dünya çapındaki medya tekellerinin desteği alındı, yaygara kopartıldı, harekete geçildi. Darbeciler işe Bolivya'daki üç seçim merkezini yakmakla başladı, MAS hareketi militanlarına karşı bir cadı avı sürdürdü. Morales'in kız kardeşi Esther Morales'in evi ateşe verildi.

Darbe girişiminden bu yana sokaklarda darbe yanlılarının şiddet eylemleri sürüyor. Sendikacıları, radyo istasyonlarını, kooperatifleri, Morales yanlısı mahalleleri, siyasetçileri

hedef alıyorlar. Saldırıların yerli halkı, özellikle de yerli halktan kadınları hedef alması dikkat çekiyor. Darbe açıkça ırkçı bir nitelik taşıyor.

Ülkenin doğusundaki zengin gaz ve petrol yataklarının bulunduğu bölgede, yerlilerin girmediği elit bir bölge yaratmak ve ülkeyi bölmek de darbecilerin 2008'den beri uhdesi olarak anlatılıyor.

Medyayı arkana al, solculara saldır, ırkçılıkla halkı böl...

2009'da Honduras'ta, 2012'de Paraguay'da, 2014'te Venezuela'da, 2018'de Nikaragua'da... ABD benzer yöntemlerle, sivil ya da askeri darbe girişimleriyle kıtada istikrarsızlık yaratma girişimlerini sürdürüyor. Fakat halk da bu bayatlamış senaryoları okumayı öğrendi. Direnmeyi sürdürüyor, sürdürecektir, hatta karşı atağını yapacak.

ABD yirmi yıldır devirmeyi deniyor: BOLİVARCI VENEZUELA

90'lı yıllara gelindiğinde IMF paketleri emekçilerin üzerine çökmüş, halkın yarısı yoksulluk seviyesinde yaşıyordu, Venezuela'da.

1998'de Chavez'in önderliğinde göreve gelen Bolivarçı iktidarla birlikte yaşam koşulları hızla değişti. Ekonomideki halkçı dönüşümleri, kıtadaki solcu hükümetlerle işbirliğini, eğitim, sağlık, beslenme, sosyal haklar gibi alanlarda ortaya konan başarıları gören ABD'nin bunu kaldırması mümkün değildi. 2002'de muhalefet güçlerini hızlıca organize ederek Chavez'i görevden almaya yönelik bir darbe senaryosu geliştirdiler. Fakat chavista'ları dize getirmek kolay değildi. İki gün boyunca zorla alıkonan Chavez, halkın güçlü tepkisi sayesinde görevinin başına döndü, darbeciler ise arkalarına bakmadan kaçtı.

Sonuçta ABD'nin eline yüzüne buluşturduğu bu girişim, halktaki ABD karşıtı bilinci yükselten bir etki yarattı, Bolivarçı iktidara ve önderlerine daha çok sahip çıktılar.

ABD, Bolivarçı iktidarın gerçekleştirdiği dönüşümlerden rahatsız olan zenginlerin muhalefetini de yanına alarak son yirmi yılda Venezuela'da yapmadığını bırakmadı: Bir darbe girişimi (2002), bir iç savaş girişimi (2014-17), başkana karşı bir suikast girişimi (2018), bir darbe girişimi daha (2019)... Bu yıl Ocak ayında tertiplenen ve Guaido adında çapsiz bir politikacı başkan olarak sunan bu son darbe de dâhil, bütün denemeler püskürtüldü: Örgütlü halk, halkın öncüleri ve yurtsever Silahlı Kuvvetler tarafından...

2019'un on birinci ayındayız ve emperyalizmin adımları Venezuela'da dengeleri değiştirebilmiş değil. "Kukla başkan" girişimi ve ardından gelen tüm ekonomik yaptırımlar, hatta Venezuela'ya destek olduğu için Küba'ya karşı artırılan abluka basıncı... Bir işe yaramıyor...

Bugün ABD'nin tüm baskılarına rağmen, Morales'in yanında olduğunu ilk duyuran ülkelerden biri de Venezuela oldu.

Emperyalizmin gözdesi: Darbeli demokrasi

Bolivya'daki darbenin hemen ardından Trump yönetimi yaşananları "Demokrasi adına çok önemli bir an" olarak alkışladı. Fırsatını bulmuşken bir kez daha Venezuela ve Nikaragua'yı da tehdit etmekten geri durmadılar: Yaşanan olaylar bu ülkelere de bir sinyal olmalıydı. "Demokrasinin" galip geleceğini söyleyerek, ülkeleri tehdit ediyorlardı!

Demokrasinin onların sözlüklerinde karşılığı basit, ABD'nin dış politikasıyla uyumlu hareket eden yönetimler demek. Halkın çoğunluğunun yaşam kavgası verdiği, bir kısım zengin elitin ise iktidarla birlikte hareket ettiği, medyadan yatırımlara ve dış ilişkilere her şeyi kontrol ettiği tabloya demokrasi diyorlar. Bu "demokratik ve özgür" ortamın en önemli özelliklerinden birisi elbette komünizm karşıtlığı.

Brezilya'da bir yıl önce yapılan seçimle iktidara gelen Bolsonaro, şu anda kıtada ABD'nin en büyük desteğini alan lider denebilir. Geçen hafta Birleşmiş Milletler'de Küba'ya uygulanan ablukanın kaldırılması için yapılan oylamada ABD ve İsrail dışında hayır oyu veren tek ülkenin Brezilya olması da bunun ürünü. Bolsonaro asker kökenli, pek parlak olmayan bir siyasetçi iken, 2018 seçimlerinde birden parlatıldı. ABD'nin "demokrasi"den ne anladığını ise ona bakarak görebiliriz: Irkçı, kadın düşmanı, çevre düşmanı, mülteci düşmanı, solcu düşmanı...

İktidara geldiğinden beri kamu hizmetlerini geriye çekti, özelleştirmeler yaptı, emekli maaşlarına gözünü dikti, dünyadaki en büyük oksijen kaynağı Amazon ormanlarını tekellerin talanına açtı.

SAMANALTI / Saif Munzur

PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

DOĞA KOLEJİ'NDE
KRİZ BÜYÜYÖR

Öğretmenlerin yaşadığı sorunlar yönetici mobbinglerinin de eklenmesiyle artarak devam ederken öğrenci velileri de okul yönetimine karşı harekete geçti.

Doğa Koleji'nde öğretmenlerin okullarında yaşadığı sorunlar artarak devam ederken, okulun farklı kampüslerinden gerginlik, protesto ve istifa haberleri geliyor. Veliler yaşananlara yönelik olarak 13 Kasım Çarşamba günü Ataşehir'de Genel Müdürlük önünde basın açıklaması çağırısı yaparken Doğa Koleji genel merkezinden yanıt bekleyen öğretmen ve velilere bir açıklama yapılmış değil.

Doğa Koleji'nde çalışan öğretmenlerin Eylül ayı maaşlarının %70'inin, Ekim ayı maaşlarınınsa tamamının yatırılmadığı ifade edilirken öğretmenler yaşananlara tepkili. Bu duruma son günlerde sürekli dile getirilen, okulun satılacağı hatta satıldığı iddiaları, okullardaki yönetici baskıları ve ödenmeyen

eğitim-öğretim ödenekleri de eklendiğinde öğretmenlerin öfkeleri de artıyor. Doğa Koleji'nde kriz giderek daha görünür hale gelip büyüyor. Okulun farklı kampüslerinde öğretmenlerin iş bırakma ve rapor alma gibi adımlarla eyleme geçtiği görülüyor.

ÖĞRETMENLER TEPKİLİ,
YÖNETİCİLER MOBBİNG
UYGULUYOR

Ulaştığımız bilgilere göre, İstanbul Gaziosmanpaşa Kampüsü'nde öğretmenler derslere girmeme kararı alırken, yine İstanbul Bostancı Kampüsü'nde de bazı öğretmenler rapor alıp derslere girmeyerek yaşanan hak gasplarını

protesto ediyor. Doğa Koleji öğretmenleri kuruma yönelik daha kapsamlı protesto eylemlerine hazırlanırken, İstanbul'da Avrupa yakası kampüslerinden istifa eden öğretmenler olduğu haberleri geliyor.

Kimi okul müdürlerinin maaşlarını alamadıkları için derslere girmek istemeyen ve iş yükünü reddeden öğretmenlere yönelik mobbing uyguladığı belirtiliyor. Diğer taraftan öğretmenlerin alacaklarının ne zaman

ödeneceğine ilişkin sorularına yöneticiler tarafından tatmin edici yanıtlar verilmediği kaydediliyor.

VELİLERDEN EYLEM ÇAĞIRISI

Yaşanan süreç veli ve öğrencileri de harekete geçirmiş durumda. Yaşananlara ilişkin velilere de doyurucu bir açıklama yapılmazken, okul velileri Genel Müdürlük binası önünde tepkilerini gösterdi. Bir grup veli Çarşamba günü İstanbul Ataşehir Palladium AVM yanında bulunan Doğa Koleji Genel Merkezi önünde buluşarak bir basın açıklaması yaptılar.

Patronların Ensesindeyiz Özel Okul Öğretmen Dayanışma Ağı üzerinden bir araya gelen Doğa Koleji Öğretmen Komitesi de okuldaki son gelişmelere ilişkin olarak yaptığı açıklamada, maaşları ödenmeden çalışmaya mecbur edilen, haksız yere işten çıkartılıp Ağustos maaşlarını alamayan ve diğer hakları gasp edilen öğretmenlere ve mağdur olan velilere, patrona ve onunla işbirliği içinde hareket eden yöneticilere karşı birlikte mücadele çağrısında bulundu.

ÖZEL OKULLAR ÖĞRETMENLERE VERMELERİ GEREKEN ÖDENEĞİ GASP EDİYOR

'Kırtasiye parası' özel okullarda da öğretmenin hakkı. Ödemeyen, geç ödeyen, bankadan ödeyip elden geri alan patronlar suç işliyor. Bu suçu işlediklerine pişman edecek hukuki yollar mevcut.

Eylül ayıyla birlikte özel okullarda da öğretmenlere ödenmesi gereken eğitim-öğretim yılına hazırlık ödeneğiyle ilgili Patronların Ensesindeyiz hatlarına ihbar yağıyor. Öğretmenlerin yasal hakkı olan ve "kırtasiye parası" olarak da bilinen bu ödeneğe yüzlerce okulda patronlar tarafından el koyuluyor!

Her yıl eğitim-öğretim dönemi başında, tüm öğretmenlere ödenmesi gereken eğitim-öğretim yılına hazırlık ödeneğiyle ilgili olarak özel okul patronları tarafından farklı uygulamalara gidiliyor. Bu ödeneğin sadece sınırlı sayıda özel okulda eksiksiz ve zamanında ödendiği görülüyor. Yüzlerce okulda ise okul patronları bu ödeneği hiç ödemeyerek özel okul öğretmenlerinin bu hakkına el koyuyor. Bunun dışında farklı uygulamalar da söz konusu; özel okul patronları ödeneği banka yoluyla ödenmiş gibi gösterip elden geri toplayabiliyor, eksik ödeyebiliyor, taksitle verebiliyor ya da ödemeleri aylarca

geciktirebiliyor.

Oysaki resmî okul öğretmenlerine 657 Sayılı Devlet Memurları Yasasının 32. Maddesi gereğince her yıl Eylül ayında ödenen Eğitim-Öğretim Yılına Hazırlık Ödeneği; sosyal yardım kapsamındaki ek ödemelerden ve 5580 Sayılı Özel Öğretim Kurumları Yasasının 9. Maddesine göre özel okul öğretmenlerinin de yasal hakkı.

İlgili yasa maddesi şöyle diyor: "Sosyal yardım kapsamındaki ek ödemeler, bütçe kanunlarıyla resmî okul öğretmen ve personeline sağlanan haklara denk olarak okul öğretmenlerine ve personeline de ödenir. Sosyal yardım kapsamındaki ek ödemelerden gelir vergisi kesilmez."

Öğretmenlerin eğitim-öğretim faaliyetini sağlıklı şekilde sürdürebilmesi, ihtiyaç duydukları materyalleri sağlayabilmeleri için her yıl MEB tarafından belirlenen tutar; 2019-2020 eğitim öğretim yılı için 1180 TL'dir ve damga vergisi dışında hiçbir vergiye

tabi değildir. Bu tutarın ödenmemesi ya da eksik ödenmesi aynı zamanda ilgili kurumu MEB'e şikâyet edebilme sebebidir.

Arabaşlık: Şikâyet edebilirsiniz, icra takibi başlatabilirsiniz

Unutulmamalıdır ki; eğitim öğretim yılına hazırlık ödeneğinin gecikmeli veya eksik yatırılması hukuka aykırı olduğu gibi, öğretmenlere sözleşmelerini haklı olarak fesih edebilme veya çalışmaya devam ederken çalıştıkları kuruma karşı icra takibi başlatma veya arabulucuya başvurma yetkisi vermektedir.

Özel okullarda çalışan öğretmenlerimizin eğitim-öğretim ödeneğini halen ödemeyen özel okul patronlarını uyarıyoruz: Yasaları çiğnemekten vazgeçin ve geciktirmeden öğretmenlerimizin hakkı olan bu ödeneği kendilerine ödeyin.

Eğitim öğretim yılı hazırlık ödeneği hakkı gasp edilmiş tüm özel okul öğretmenlerine çağrımızdır: Yasal haklarınızı patronların insafına terk etmeyin! Haklarınıza el koyan bu kurumları ifşa etmek için duyurduğumuz yollardan Patronların Ensesindeyiz Dayanışma Ağı ihbar hatlarına ulaşın.

KIRÇIÇEĞİ RESTORANDA
DAYANIŞMA HABERİ SONUÇ VERDİ

Kırçıçeği Restoranı çalışanlarının bir yıldır ücretlerinin düzenli şekilde ödenmemesi hakkında Patronların Ensesindeyiz Ağı'nda yapılan haber sonucu verdi. Şirketin Genel Müdürü Meryem Dilşad İpbaş tarafından firma çalışanlarına gönderilen e-posta mesajında işçilerin tüm birikmiş alacaklarının 20 Kasım tarihinde ödeneceği bildirildi. Patronların verdikleri bu

taahhüde ne derecede uyacakları PE Ağı tarafından takip edilecek.

İzmir ağırlıklı ülke çapında 16 şubesiyle faaliyet yürüten Kırçıçeği Restoran zincirinde çalışan işçiler geçtiğimiz ay, Patronların Ensesindeyiz Ağı'na ulaşarak iş yerinde yaşadıkları sıkıntıları bildirmiş, yaklaşık 11 aydır ücretlerini düzenli alamadıklarını anlatmışlardı..

İŞÇİLERE GELİNCE "KASADA PARA YOK"

Bazı mağazalarını kapatan Batik işten çıkardığı 600 işçiye maaş borçlarını da kıdem tazminatlarını da ödemiş değil. Diğer ödemelerini yapan Batik patronu sıra işçilere gelince "kasada para yok" diyor.

Tarık Ziyal'in sahibi olduğu Ziyal Şirketler Grubu ve oğulları Namık, Tarık, Mahmut ve Cevdet Ziyal kardeşler tarafından yönetilen ünlü kadın giyim mağazası Batik, Türki-

ye genelindeki bazı mağazalarını kapatarak işçileri işten çıkardı. Yaklaşık 1 senedir de 600 işçinin kıdem tazminatı ve kalan maaşları mağaza tarafından ödenmiyor.

Batik işçileri, mağazanın işbirliği yaptığı firmalar dahil pek çok yere ödeme yaptığını ancak işçilerin maaşları söz konusu olduğunda "Kasada para yok" cevabı aldıklarını belirtti.

SİMO TEKSTİL İŞÇİLERİ PE AĞI'NDA HAKLARI İÇİN MÜCADELE EDECEK

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan Simo Tekstil'de çalışan yaklaşık 200 işçi fabrikanın kapanması gerekçesiyle 1,5 aylık maaş ve fazla mesaiyle tazminatları da verilmeksizin işten çıkarıldı. Zara, Beshka, Tesko gibi dünyaca ünlü markalara üretim yapan Sun Tekstil'in taşeronu olan Simo Tekstil'de işçiler haklarını alacakları bir muhatap bulamıyor.

Simo Tekstil patronunun maaş ve mesailer konusunda işçileri oyaladığı ve maaşların verilmesi için 15 Kasım tarihine söz verdiği ancak kıdem ve

ihbar tazminatı haklarını vermeyeceğini beyan ettiği biliniyor. Yalnızca Sun Tekstil için üretim yapıldığını belirten işçiler, fabrikanın kapandığı 26 Ekim'den bu yana Sun Tekstil yetkilileriyle yapılan görüşmelerde Sun Tekstil'in sorumluluk kabul etmediğini belirtti.

Haklarının takipçisi olan Simo Tekstil işçileri Patronların Ensesindeyiz ağına ulaşarak Çiğli İşçi Evinde yoğun katılımlı bir toplantı gerçekleştirdi. Patronların Ensesindeyiz Ağı avukatının da katıldığı toplantıda işçiler en küçük alacaklarına kadar haklarının peşinden gitme yönünde karara vardılar.